

Από

τις κινήσεις τις οποίες ο άνθρωπος κάνει, αρχίζοντας από τα νοήματα του μέχρι την εφαρμογή των πραγμάτων, πρέπει να εξετάζει συνεχώς, τί παίρνει απ' αυτά ο Θεός. Διότι μόνον αυτά θα μείνουν, τα υπόλοιπα θα καταργηθούν. Γι' αυτό πάντοτε το τονίζουμε, να είσθε προσεκτικοί, γιατί μέσα στην περιεκτική πονηρία του διαβόλου περιέχεται και τούτο το τρομερό μυστήριο. Δεν πολεμεί ο σατανάς μόνο να ανακόψει τον αγωνιστή και να τον βγάλει έξω της κονίστρας και του σταδίου.

Βέβαια εκείνοι πού τον ακούουν και βγαίνουν έξω του σταδίου, φυσικά, τον χαροποιούν αφάνταστα.

Όσοι όμως δεν πείθονται και μπαίνουν μέσα στον κύκλο της δράσεως, αυτούς όχι μόνο δεν τους εμποδίζει, αλλά και τους ενισχύει, με την διαφορά ότι τους αποπροσανατολίζει. Κάνουν την διανοητική και πρακτική εργασία τους, αλλά όχι με φρόνημα ορθό. «Μακάριοι», λέγει ο Ιησούς μας, «οι πενθούντες ότι αυτοί παρακληθήσονται». Αν ερμηνεύσωμε την λέξη κατά γράμμα, θα δούμε ότι το περισσότερο πλήθος των ανθρώπων πού υπάρχουν σήμερα, είναι πενθούντες. Αλλά ποιος από αυτούς τους πενθούντες θα μακαρισθή; Μόνον οι ελάχιστοι εκείνοι οι οποίοι πενθούν για τον Θεό. Όσοι δηλαδή έχουν συναίσθηση της αμαρτωλότητός τους και είναι πληγωμένη η καρδιά τους από την κατά Θεόν λύπη, ότι ελύπησαν το κέντρο της αγάπης τους, τον Θεό και κλαίνει γι' αυτό τον σκοπό. Αυτοί θα πάρουν τον μακαρισμό. Γι' αυτό πρέπει να είμεθα προσεκτικοί. Δεν είναι θέμα απλώς να ενεργούμε, αλλά να ενεργούμε κατά Θεόν.

Κοιτάζετε με πόση λεπτομέρεια ο μεγάλος αυτός φωστήρας, τον οποίον αναγνώσαμε το πρωί, μας είπε το ωραίο αυτό παράδειγμα! Κάποιος μοναχός αποφασίζει να αφιερωθή στο να υπηρετή έναν ασθενή. Και το ελατήριο το οποίο ξεκίνησε και έβαλε αυτή την απόφαση σε ενέργεια ήταν ότι, άμα το κάνει, θα έχη μισθόν από τον Θεό. Και μέσα από την ακριβέστατη διάκριση, ο μεγάλος αυτός Πατέρας είδατε τί είπε; Αυτός δεν ενεργεί σωστά. Δεν κτύπησε τον στόχο. Βέβαια δεν θα πούμε ότι αμάρτησε γι' αυτή του την πράξη, αλλά το κέρδος του ήταν πολύ μικρό, εν συγκρίσει με τον κόπο πού έκανε και το μέγεθος της προσφοράς του. Θα ήταν καλύτερα αν ενεργούσε εν ονόματι της συμπαθείας, εν ονόματι της εντολής του Χριστού, εν ονόματι της αγάπης του Κυρίου μας· εάν «διά τους λόγους των χειλέων Του, εφύλαττεν οδούς σκληρός». Ιδού ο αληθινός στόχος.

Για ποιο σκοπό κάνομεν ένα διακόνημα; Δεν το κάνομε γιατί φοβούμεθα τον Γέροντα πού έδωσε την εντολή. Όχι γιατί φοβούμεθα ότι θα μας παρεξηγήσουν οι συνάνθρωποι μας, πώς είμεθα τρόπον τινά δύστροποι και αποπροσανατόλιστοι. Ούτε για να γινόμεθα συνεπείς στην ρουτίνα, ή για να είμεθα δήθεν πειθαρχικοί και να μην προκαλούμε ανωμαλία. Δεν είναι αυτός ο σκοπός. Ο σκοπός είναι ότι αυτό πού κάνομε, να το κάνομε ενσυνείδητα και αν είναι ανάγκη να μας το υποδείξη κάποιος προγενέστερα, είναι γιατί δεν το γνωρίζαμε καλά και δεχθήκαμε με ταπείνωση την συμβουλή, για να πάρωμε τον πραγματικό στόχο.

Αφού το καταλάβαμε, το συνειδητοποιήσαμε, τώρα μόνοι μας, κι αν ακόμη μας εμποδίσουν, δεν θα προβάλομε φυσικά αντίσταση αυθάδη, αλλά θα επιδιώξωμε με ταπείνωση να εύρωμε τρόπο, ούτως ώστε να το εφαρμόσωμε για την αγάπη του Θεού. Θα το κάνωμε ως χρέος, διότι αυτό επιβάλλει η εντολή του Θεού. Ουδέποτε

διεκδικώ μισθό. Ουδέποτε φοβούμαι κανένα. Δεν το κάνω γι' αυτόν πού με απειλεί η με κολακεύει. Το κάνω, διότι συνειδητοποίησα ότι αυτό είναι το θέλημα του Θεού. Αν δεν κινείται ο άνθρωπος με βάση πρώτα την προς τον Θεόν αγάπη και μετά προς τον πλησίον, αυτός δεν βαδίζει εύστοχα, αλλά αποπροσανατολίσθηκε. Τα έμμεσα και πλάγια μέσα πού ο άνθρωπος χρησιμοποιεί, δεν τον βοηθούν να φθάση στον πραγματικό του σκοπό.

Γι' αυτό πρέπει να: ερευνούμε συνεχώς την συνείδηση μας, μήπως υποκλαπήκαμε από κάποιο πάθος ή από κάποια επιθυμία και ενεργούμε με πλάγια μέσα και χάνουμε τον κόπο μας. Μόνο έτσι θα αποκτήσετε υγιή συνείδηση, μόνον έτσι θα αποκτήσετε πραγματική ελευθερία, την εν Χριστώ. Τότε θα καταλάβετε ότι όντως οι εντολές του Κυρίου μας «βαρείαι ούκ εισίν» και ότι ο ζυγός του Χριστού μας και το φορτίο Του «ελαφρόν εστί». Πειθαρχούμε στην κάθε εντολή, γιατί αγαπούμε τον Χριστό μας. Ενεργούμε μόνο γι' Αυτόν. Όχι για την άφεση των αμαρτιών μας-εκείνη την παρέχει διά του Σταυρού. Όχι για την βασιλεία Του. Είναι προσβολή. Αυτός εδημιούργησε την βασιλεία Του, εφύτευσε κατά ανατολάς Παράδεισον, πριν ακόμα δημιουργήση τον άνθρωπο. Δεν χρειάζεται υποδείξεις. Η απόδειξη πού χρειάζεται είναι μία, να έλθη ο άνθρωπος στα συγκαλά του, να καταλάβη ότι προσβάλλει τον Θεό όταν δεν πειθαρχή στο θέλημα Του. Επομένως, τώρα δεν ζει για κανέναν άλλο σκοπό, ζει μόνο να πράξει το αγαθό, το τέλειο θέλημα του Θεού.

Αυτή είναι η πραγματική θεωρία, αυτή είναι η πραγματική γραμμή των Πατέρων μας, για την οποία εθεωρήθησαν πλάνοι στον κόσμο τούτο και εξεδιώχθησαν, και έζησαν έξω στις έρημους, «εν όρεσι και σπηλαίοις και ταις οπαίς της γης». Δεν στέγνωσαν τα μάτια τους από το πένθος, την έγνοια μήπως υποκλαπούν από τον εχθρό, ο οποίος, όπως είπα, δεν πολεμάει μόνον από μια πλευρά στο να μας αποπροσανατολίση από το να ενεργούμε σωστά, αλλά και μας ενισχύει, αρκεί η ενέργεια μας να μην είναι κατά Θεόν. Γι' αυτό, τουλάχιστον για μας τους μοναχούς, χρειάζεται αυτό το φώς, αυτοί οι οφθαλμοί να είναι ανοικτοί, αυτό το άλας να υπάρχει πάντοτε. Αυτή η λεπτομέρεια του πνευματικού νόμου, πού αναφέραμε, είναι πολύ σπουδαία και πρέπει να ληφθή σοβαρά υπ' όψιν. Διαπιστώνω όμως από την πείρα μου, ότι για έναν αληθινό υποτακτικό, δεν χρειάζεται η τόση λεπτολογία.

Απλούστατα, αν εφαρμόζη με ακρίβεια την υπακοή, τότε απαλλάσσεται από την μέριμνα στο να διακρίνη αυτός μέσα στην νηπιότητα και την παιδική του ακόμα κατάσταση, αν αυτό πού κάνει είναι καλό ή όχι. Αυτός είναι ο λόγος πού και η Εκκλησία μας δημιούργησε την κοινοβιακή ζωή, ούτως ώστε οι προγενέστεροι, οι μεγαλύτεροι να αναλαμβάνουν την ευθύνη των νεωτέρων. Έτσι ανέχθηκαν οι Πατέρες μας την ομαδική συμβίωση, οι οποίοι, όπως ξέρετε, στην αρχή ξεκίνησαν

κατά μόνας. Μετά όμως επέστρεψαν και δημιούργησαν τις κοινότητες και, έτσι, εφήρμοσαν το «αλλήλων τα βάρη βαστάζετε». Αλλοίμονον, όμως, σε εκείνους οι οποίοι βαστάζονται και δεν «συνιούν». Ουαί τω βασταζομένω και μη συνιέντι», αναφέρει ο Άγιος Εφραίμ στα συγγράμματα του.

Γι' αυτό και οι προγενέστεροι, οι πεπειραμένοι, αναλαμβάνοντας τα βάρη των αδυνάτων, το κάνουν από καθήκον. Αλλά και οι ανώριμοι και οι νεώτεροι, υποτάσσονται με προθυμία και ζήλο, όχι από δουλικότητα, αλλά επειδή αισθάνονται ευγνωμοσύνη στο ότι καταδέχονται οι μεγαλύτεροι και αφήνουν την προς τον εαυτό τους ασχολία και γυρίζουν πίσω γι' αυτούς, ενεχόμενοι τις αδυναμίες τους, και τούτο για να τους διδάξουν τον πνευματικό νόμο, μήπως, λόγω απειρίας, κοπιήσουν άσκοπα και δεν πετύχουν τον σκοπό τους. Και έτσι εφαρμόζεται ο νόμος της αλληλεγγύης.

Αυτό ήθελα να σας ενθυμίσω απόψε και να μην επαναπαύεται κανείς διότι ευρίσκεται ενεργών κάτι, εάν αυτό το κάτι, όπως είπα, δεν είναι νόμιμο. Πολλοί μέσα στο στάδιο αγωνίζονται, αλλά ένας λαμβάνει το βραβείο. Εκείνος ο οποίος άθλησε νομίμως.

Σ' αυτόν «απόκειται, και ο της δικαιοσύνης στέφανος, όν αποδώση Κύριος εν εκείνη τη ημέρα». Αμήν.

Πηγή: [.askitikon.eu](http://askitikon.eu)